

Onko Jumala ”pahantekijä”?

1.Kun.17

Elia oli pelastanut Sarpatin lesken ja tämän pojan nälkäkuolemasta ja asettunut heidän pieneen mökkiinsä asumaan. Eräänä päivänä poika sai sairauskohtauksen ja heitti henkensä. Äidillä ei ollut enää ketään, kenen vuoksi elää. Tuskansa keskeltä hän alkoi syyttää vierastaan lapsensa kuolemasta: *"Pitkö sinun sekaantua minun elämäni, Jumalan mies! Pitkö sinun tulla tänne vetämään minun syntini esiin ja tappamaan poikani!"* Nainen ajatteli, että profeetta oli pelkällä läsnäolollaan kiinnittänyt Jumalansa huomion hänen pieneen mökkiinsä – onnettomuudeksi sen asukkaille.

Lesken sydäntä painoi selvästi jokin synti. Omatunto huusi hänelle: silloin ja silloin sinä teit väärin, ja siksi lapsesi täytyi kuolla. Mutta koska nainen ei jaksanut kantaa syyllisyyttään itse, hän teki sen Elian syyksi. Tämä ei ryhtynyt riitelemään äidin kanssa, vaan pyysi tältä rauhallisesti: "Anna poika minulle." Hän otti pojan lesken sylistä, kantoi hänet huoneeseensa talon katolle ja laski hänet vuoteelleen.

Sitten profeetta ei ollutkaan enää tyyni ja rauhallinen. Ei, hän huusi päin Jumalan kasvoja syytöksen: "Herra, minun Jumalani, oletko tehnyt niin pahoin tätä leskeä kohtaan, jonka vieraana minä olen, että olet surmannut hänen poikansa?" Ei puuttunut paljoa, ettei Elia olisi nimittänyt Jumalaa pahantekijäksi. Hänellä ei ollut epäilystäkään siitä, **kuka** pojan oli surmannut: ei Saatana, ei sattuma, ei virus, vaan Herra itse. Nykyään on paljon kristittyjä, jotka eivät usko Jumalan tekevän tällaista ”pahaa” yhdellekään ihmiselle. Kaikki onnettomuudet ovat heidän mielestään joko paholaisen tai sattuman syytä. Uskovan ei siis tarvitse ottaa **kaikkia** kärsimyksiään Herran kädestä.

Mutta mitä olisi tapahtunut, jos Elia olisi uskonut Jumalaan, joka antaa omilleen vain hyvältä tuntuvia asioita? Silloin hän olisi joutunut kysymään, miksei Herra estänyt pojan kuolemaa, jos kerran on kaikkivaltias? Eikö tämä ehkä välittänyt perheestä, joka oli ottanut lainsuojattoman profeetan suojiinsa? Vai eikö hän pystynyt estämään pojan kuolemaa? Ja jos Herra kerran pesi kätensä koko asiasta, niin kenelle Elia voisi esittää valituksensa? Saatanalleko vai virukselle? Ja kenen puoleen hänen pitäisi kääntyä apua saadakseen? Kannattaako sellaista jumalaa yleensä rukoilla, joka kyllä on kiltti mutta voimaton?

Huomaamme, ettei oppi ”kiltistä jumalasta” ratkaise kärsimyksen ongelmaa, vaan päinvastoin tuo roppakaupalla lisää vastaamattomia kysymyksiä. Moni kristitty soveltaa tätä oppia myös maailman katastrofeihin. Niin, kuka se siis olikaan, joka lähetti Japaniin tsunamin 11.3.2011? Oliko se Jumala, Saatana vai sattuma? Jos Jumala ei tahtonut tuon kauhean katastrofin tapahtuvan, niin miksei hän sitten estänyt sitä? Eikö hän raukkaparka huomannut ajoissa tsunamin tuloa vai eikö hänellä ollut voimia sen pysäyttämiseen?

Se Herra, johon Elia uskoi, ei ollut mikään kiltti pikku jumala. Ei, hän oli kaikkivaltias taivaan ja maan Luoja, joka luo yhtä hyvin valon kuin pimeyden ja tuottaa sekä onnen että onnettomuuden (Jes.45:7). Profeetan ei totisesti tarvinnut miettiä kahta kertaa, mihin osoitteeseen hän valituksensa osoittaisi.

Ja ihme tapahtui! Herra kuuli Elian avunhuudon ja antoi kuolleen pojan herätä henkiin. Vanhurskaan rukous voi paljon, vaikka tämä puolittain syyttäisikin Jumalaansa ”pahantekijäksi”. Raamatun ensimmäinen kuolleista herättäminen tapahtui siis Baalia palvovan pakanakansan jäsenelle. Itse asiassa Sarpatin pojan henkiin herääminen on Jumalan oman Pojan ylösnousemuksen ennakkokuva Vanhassa testamentissa.

Pojan paluu elämään ei ollut tapahtunut äidin uskon tähden, vaan hänen vähäisestä uskostaan huolimatta. Jollei leski olisi menettänyt lastaan, eivät hänen syntinsä olisi nousseet häntä vaivaamaan, eikä hän ehkä koskaan olisi uskonut niitä anteeksi. Ansioton armo kirkastui Sarpatin leskelle

hänelle vasta hänen lapsensa kuoltua. Näin Herra käänsi tuon pienen perheen tragedian heidän suurimmaksi siunaukseksi.

Niin hän voi tehdä sinunkin kohdallasi, hyvä lukijani. Etkö sinäkin ole joskus huutamalla huutanut Herran puoleen ”synteihinsä kuolleen” poikasi tai tyttäresi tähden? Etkö ole mielessäsi syyttänyt Jumalaa siitä, ettei hän estänyt lastasi lähtemästä pahoille teille? Tiedä, että jokainen rukouksesi on taivaassa kuultu yhtä varmasti kuin Elian rukouskin siellä kuultiin. Kerran saat sinäkin sanoa Tuhlaajapojan isän tavoin: ”Minun poikani/tyttäreni oli kuollut mutta heräsi eloon, hän oli kadoksissa, mutta nyt hän on löytynyt.” (Lk.15:24.)

Mailis Janatuinen

(Lainattu ja lyhennelty kirjasta **Valtakunta etsii taistelijoita. Elia Tisbeläinen**)